



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

§. 1. Superbia auaritiæ amica, & inimica.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

bonis, consolatur itinerantes: quod dat ea & malis, admonet bonos, ut alia desiderent, qua non habent cum malis communia. Rursus bonis auferit ea quando vult, ut interrogent se de suis viribus: & inueniant se qui fortè latebant se, utrum iam possint dicere; Dominus dedit, Dominus abstulit, sicut domino placuit, ita factum esse, sit nomen domini benedictum. &c. Quemadmodum igitur qui diuitias amisit, existimare debet, eas in manu Dei fuisse, qui dum subtraxit data, non subtraxit datorem, sed vel ea subtraxit, quæ ipse calcabat, vel quæ præposterè adorabat; ita quisquis videt alterum ad inopiam redactum, non illicò iudicare debet, id eum suis peccatis meruisse. Spoliatus est & Iob: num meruit spoliari? Nequaquam, sed spoliatus est, ut virtutibus ditior fieret. Ita & de alio, & nisi tibi male conscius es, etiam de te ipso cogita. *Arca exinanita est auro, cor plenum est fide. Foris pauper es, sed intus diues es. Diuitias tecum portas, quas non amitteres, etiamsi de naufragio nudus exires.*

S. Augustinus
loc. cit.

CAPVT VII.

Ipsa Vitia diuitijs pariter, & diuitibus obesse: ac proinde vel hinc opes, tamquam spinas & laqueos, habendas, immò abijciendas esse.

Nterim verum est, avaritiam avaritiæ obstare; vsque ad eò non modò reliqua illi vitia aduersantur, verum etiam ipsa se ipsam affligit, dum meretur mœsta perdere, quod inique corrasit. Ut autem plures habeat tortores, omnia ferè etiam reliqua vitia illam impetunt; immò acuum, ut in acerbiorum illius cruciatum diuitias destruant. Superbia, ut habeat, vnde se iactet, vnde pretiosè vestiatur, vnde dapsiliter epuletur, vnde habitet magnificè, vnde parasitorum & adulatorum turbas alat, vnde totas pompis aulas impleat, auara est. Hac ancilla vititur, hanc ut filiam adhibet pecuniarum collectricem; immò, ne quidquam monstro desit, hanc colit ut genitricem. Faciunt enim diuitiæ, sine moderatione amatae & coaceruatae, superbos; & à superbis, per vices nunc cumulantur, nunc dissipantur. Hac in vitijs rota est: ut se vicissim generant, ita vicissim quoque enervant. Quidam avari sunt, ut possint superbire; & rursus omnia dispergunt,

gunt, vt superbiant. Neque enim magnifici illi sumtus fiunt, sine profusione pecuniarum. Vnde tam grauis est inter hanc matrem & filiam pugna. Superbia dicit, Eme tibi titulos, eme honorem, eme nobilitatem; Auaritia reclamationem, & ait, Tantam pro vno nomine Nobilis, Baronis, Comitum pecuniam expendes? dabis trecentos, dabis quingentos, dabis ter aut quatuor mille Philippæos, vt tantillum ceræ & chartæ Pergamænæ recipias? Apud quosdam vincit Auaritia, apud alios Superbia dominatur. Hæc ait, Instrue conuiuium; inuitandus est hic, & ille, & ille, qui scire debent, quantum possis: At illa respondet, Cras, finitis epulis, quid habebis? veniet Ianio, aderit caupo, pulsabit ostium qui aues, qui pisces, qui obsonia volet solui. Superbia non vult tolerare vestes attritas, mittit, qui sericum afferat, qui purpuram venalem inquirat. Auaritia ait: Etiam centones arcent frigus; adhuc vno anno tunica, facile durabit; melius est, non profiteri vestibus pretiosis diuitias; præstat marsupium, quàm pallium auro fulgere. Et mille talia, Quantum feminae pecuniarum perdant in mundo muliebri, in libro de Monstris ostendi; quantum impendant filij ac filia in superbiam, experiuntur miseri parentes. Vno verbo, quidquid reclamet Auaritia, Superbia vult esse sumtuosa; & superbus

Illecebris capitur, nimiumq; elatus auaro

Pascitur intus.

Claud. lib. 1.
in Ruffin.

II.

Postan. c. 3.
de Magnificencia.

Trahit plerumque Superbia secum comitem prodigalitatem: prodigalitas autem diuitijs est in primis inimica. Iuuenes prodigi, senes auari: illi quia nondum sciunt, quid pecuniæ profint, nisi plena manu profundantur: isti, quia semper metuunt, ne desit, quo viuant. Demadem Atheniensem non admodum senem fuisse iudices, quia admodum prodigus fuit. Nam pecunias amplissimas facile effudit, mirificamq; pecuniæ vim in res turpes contulit. Lege enim Atheniensem cautum cum esset, ne quis peregrinus ludis publicis in theatro saltaret, mille drachmarum mulcta indicta ei, qui ludos ederet: Demades ludis suis centum peregrinos, qui saltarent, mercede conductos in theatrum induxit, centies mille drachmis solutis. Fuit qui in meretrices totos modios pecuniarum expenderet; Alexandrina Thais totam iuuentutem Articam, & cum ea immensas ad se opes attraxit, Neque enim cum Demosthene dixerunt: